Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26144
Copyright: Admont, Benediktinerstift

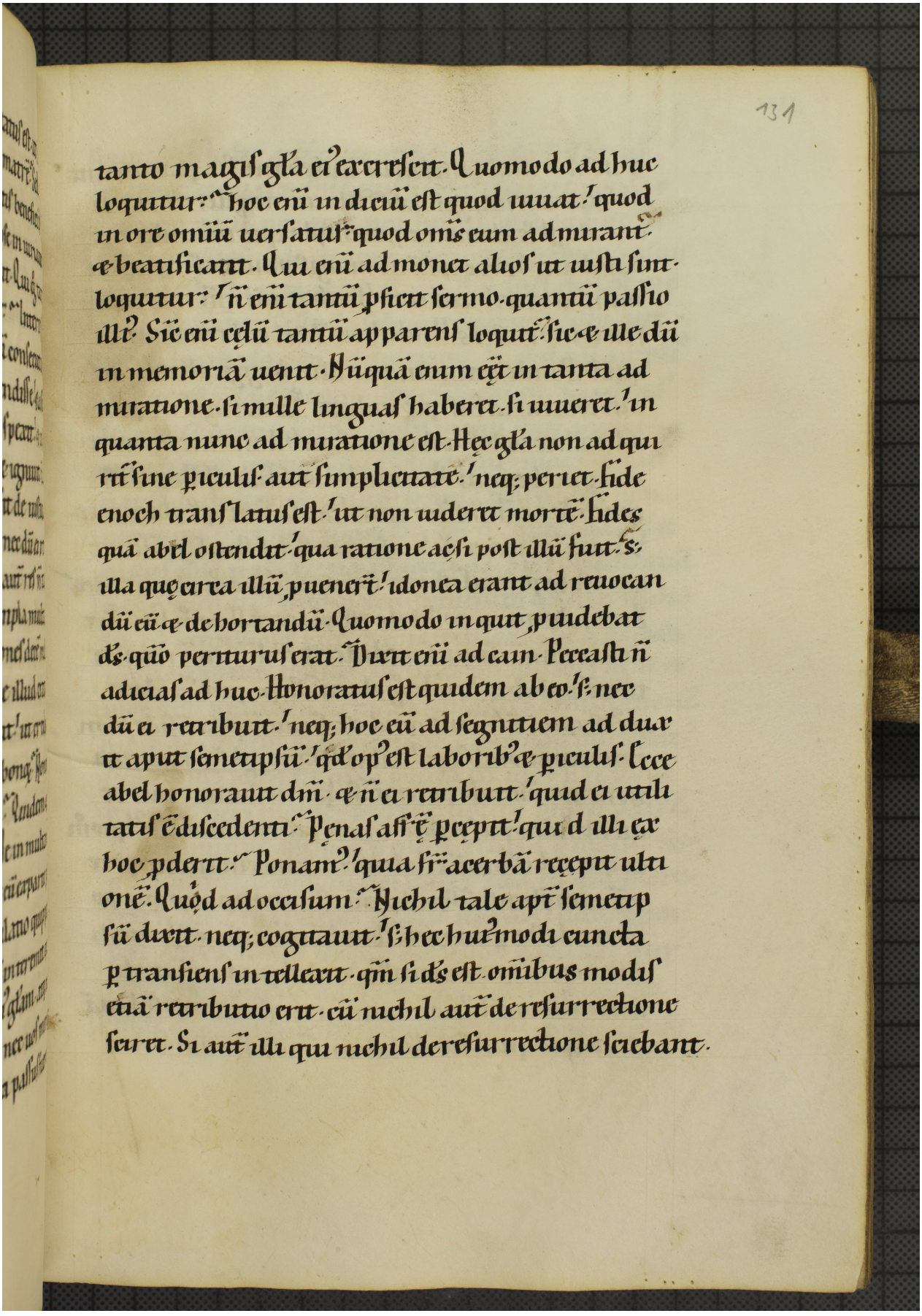

131

tanto magis gla ei excrescit. Quomodo ad huc
loquitur: hoc enī in dicīū est quod uuuat / quod
in ore omīū uersatus / quod oms eum admirant
& beatificant. Qui enī admonet alios ut iusti sint
loquitur: / nō enī tantū pficit sermo quantū passio
illi? Sic enī ecclū tantū apparens loquit / sic & ille dū
in memoriā uenit. Nūquā enim ēt in tanta ad
miratione si mille linguas haberet si uuueret / in
quanta nunc ad miratione est. Hec gla non ad qui
rit sine piculis aut simplicitate / neq; periret fide
enoch translatus est / ut non uideret mortē. fides
quā abel ostendit / qua ratione acsi post illū fuit. s.
illa que carca illū, puenerīt / idonea erant ad reuocan
dū eū & dehortandū. Quomodo in quit, puidebat
ds. quō periturus erat. Dixit enī ad eum. Peccasti nō
adicias ad huc. Honoratus est quidem ab eo / s. nec
dū ei retribuit / neq; hoc eī ad segnitiem ad duc
it aput semetipsū / qd? op? est laboribus & piculis. Ecce
abel honorauit dm & nō ei retribuit / quid ei utili
tatis ē discedenti. Penas affert pceptī / quid illi ex
hoc pderit. Ponam? / quia fr acerbā recepit ulti
onē. Quod ad occasum. Nichil tale aput semetip
sū dixit. neq; cogitauit / s. hec huiusmodi cuncta
p transiens intellexit. qm si ds est omnibus modis
etiā retributio erit. cū nichil aut de resurrectione
scīret. Si aut illi qui nichil de resurrectione sciebant.